

at gjøre det tydeligt og klart, kun i dette Tilfælde skal Sortimentshandleren straffes. — Naar vi have udeladt den Sætning, som Udvalget foreslog, og som blev optaget: „naar deres Indhold er eller burde være ham bekendt“, saa synes det at følge af sig selv, at vi have været nødt til at udelade den, ikke fordi vi have Noget imod selve Sætningen, men naar der kommer til at staa, at Sortimentshandleren kun straffes, hvor der foreligger en Bekendtgjørelse om Beslaglæggelse eller Forbud, saa behøves der Intet at tilføjes om, at han er eller burde være bekendt med det, han vil naturligvis kunne straffes, hvad enten han er bekendt med eller ikke er bekendt med, at der er nedlagt Forbud eller foretaget Beslaglæggelse.

Det har ellers gjort mig ondt at høre, at den høitæredede Justitsminister mente, at Loven omtrent blev ubrugelig, eller at han i alt Fald ikke satte Pris paa den, naar den af os foreslaaede Ændring blev vedtagen. Hvis Landstinget vedtager Lovforslaget paa denne Maade, gaar det ind paa at forhøje Straffen meget betydeligt for Forfattere, vi gaa ind paa at sætte nye og høje Straffe for Forlæggere og ligeledes for Kommissionshandlere, og vi indtætte her en Bestemmelse, som efter min Opfattelse er en væsentlig Forhøjelse, ogsaa at straffe i en Del Tilfælde, om hvilke det før maatte siges i det Høieste at være tvivlsomt, om de kunde straffes. Efter Beslaglæggelse kunde de straffes, men det var en mindre Straf, og det Samme gjælder jo til Dels om Forbud. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at jeg vil foretrække Lovforslaget, naar det faar dette Indhold.

Hvad § 3 angaar, er der jo deri Tale om en Tilføjning til den nuværende Straffelov eller en Forandring i den. Den nuværende § 185, — de Herrer have nu hørt det saa mange Gange, at jeg næsten ikke behøver at gjentage den, men jeg ønsker at gjøre det tydeligt, hvad det er, det dreier sig om — bestemmer Fængsel paa Vand og Brød eller Forbedringshusarbejde for den, der ved uterligt Forhold krænker Blufærdigheden eller giver offentlig Forargelse. Det, som man ikke har Straf for i Straffeloven, er uanstændige Ord, Lader og Handlinger. Men da man ikke har udtrykkelig Straf derfor, har man, om jeg saa maa sige, været nødt til at bruge den Paragraf, man her har om Uterlighed, til at straffe Uanstændigheder, som nærmere set eller til Nød kunde kaldes Uterlighed. Men jeg tør sige, at der har altid været nogen Vanstædighed ved at straffe den Sort Handlinger. Naar de nærme sig saa stærkt til Uterlighed, at Enkelte kunne sige, at de

ere det, medens Andre ikke sige det, saa gaar det jo dog an, men der kan let forekomme ikke saa Handlinger, om hvilke man temmelig sikkert kan sige, at de ikke kunne kaldes for Uterlighed, og dem kan man jo ikke godt komme til at straffe paa denne paa Maade. Ordet er jo noget elastisk, det vil jeg indrømme, og det kan godt være, at man i denne Paragraf har Straf for Forhold, som Nogle ville kalde uterlige, medens Andre ikke synes, at de ere det. Heldigst vilde det dog være, at der kom en Straffebestemmelse — saaledes som ogsaa Regjeringen har foreslaaet det — der tydelig og klart siger, at uanstændige Ord, der krænke Blufærdigheden, skulle kunne straffes paa samme Maade som Uterlighed — dette maa ikke misforstaaes saaledes, at det affurat skulde være samme Straf, men samme Strafart, som for Uterlighed. Jeg har ikke kunnet Andet end være enig med det ærede Medlem for 1ste Kreds (Blom), at Regjeringens og Udvalgets Forslag gaa meget vidt. Der kan ganske vist være Tilfælde, hvor man kunde være tilbøielig til at anvende Vand og Brød — jeg tror knap høiere Straf — det er jo sikkert nok. Men at man skulde være nødt til at anvende Vand og Brød for Tilfælde, der ikke kunne henføres under Uterlighed, forekommer mig at være for strengt, og derfor synes det mig en Forbedring i den nuværende Tilstand, at det udtrykkelig siges, at uanstændige Ord o. s. v., som ikke kunne regnes med til Uterlighed, og som vi ofte nu ere nødt til at straffe paa den og den Maade, vil blive strafbare, men paa en mildere Maade. Jeg kan derfor ikke se Andet, end at det vil være en virkelig Forbedring af Lovforslaget, uden at dets Diemed forhindres. Ganste vist, naar man anvender de strengeste Midler — her sigter jeg navnlig til Mod sætningen mellem vort første Forslag og Regjeringens Forslag — rammer man snarere og kommer man snarere til Maalet. Men det, vi frygte for, er, at man skal gaa for vidt. Der vil ganske vist efter vort Ændringsforslag kunne komme Tilfælde, hvor der kan udbredes Bøger, som ikke kunne udbredes, hvis Regjeringens Forslag vedtages, Andet maa man ikke tro, og den Indvending maa man ikke komme med. Men vi tro, at det vil være uheldigt, at gaa for strengt frem i den Retning.

Spørbøll: Det var i Grunden en ganske kort Bemærkning, jeg ønskede at gjøre til Ændringsforslaget til § 3, der jo blev omtalt meget fyldestgjørende af den ærede sidste Taler. Men det var navnlig en Uttring af det ærede Medlem for 1ste Kreds